

part 2

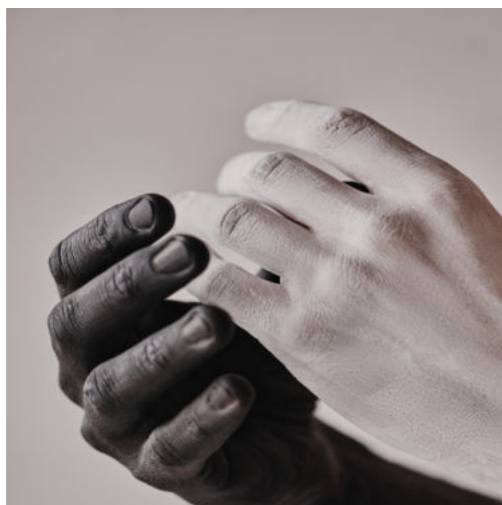
MOZAIC

VISION

NR. 28, martie-aprilie 2023, ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734

Cuprins

eseu/proză

Bine și rău Pt.2	3
Istoria, între bine și rău	20
Bine-Rău. Ok?	26
Casa dintre nuci	28

poezie

Festivalul „Gellu Naum” (Angela Stanciu, Alexandra Cățu, Ruxandra Constantinescu, Eva Cîrjan, Ioana Răusanu, Maria Stăncuna, Mihai Zegheru, Sofia Bordei, Alexia Maria Niță, Daria- Elena Ilie, Ioana Ciurez, Alexandra Chirvai, Reese Andrei Stoica, Carina Nițulescu, Ana Vertan, Irina Cîrstea, Denissa Toma, Alexandra Cătănescu, Estera Stoica)	4
Respiro poetic (Alexia Cristea, Mihai Bobeică, Amalia Murgea, Mihai Palada, Io- ana Mircea, Mohammadi-Golhin Aria-Antonio)	30

spectacol

„Gara”, Teatrul Masca	22
-----------------------	----

Redacție: Alexandra Dragomirescu, redactor-șef
Redactori: Andreea Bunea, Adrian Manu, Alexandra Cățu, Da-
niel Ghindea, Miruna Suvalcu
E-mail: revista.cngm@gmail.com
Coperta I, p.2, Black and white male hands show gestures
and movements, by jen2215, Adobe Stock; p.10-11,
Glass windows of skyscrapers, texture. Matte surface not
reflecting the sky, by maykal, Adobe Stock; p.26-27, Amazing
castle silhouette under moon at mysterious night, Myanmar,
by PerfectLazybones, Adobe Stock; p.28, Ciel d'orange aux
nuages gris et tumultueux annonçant la pluie et le tonnerre,
by fred.do.photo, Adobe Stock.

„Bine și rău” Pt.2

Feat. Festivalul „Gellu Naum”

Încheiam numărul trecut cu îndemnul de a scoate la lumină binele din noi pentru a genera bine.

Acest număr (Pt. 2) al revistei oferă un exemplu de bine din mediul nostru școlar, un exemplu de concurs despre care merită să se vorbească mai mult în spațiul public. Mă refer la Festivalul de poezie „Gellu Naum” care există datorită Virginiei Olaru, o profesoară deosebită, implicată total, an de an, în organizarea lui. Spre deosebire de toate celelalte concursuri de poezie, juriul este format din poeți contemporani. Se promovează, astfel, poezia actuală, postmodernistă, se încurajează un dialog onest și direct între artiști și publicul tânăr.

Mi-a făcut mare plăcere să descopăr că și la ediția din acest an numărul participanților a fost mare. O surpriză plăcută a fost să aflu că cei calificați la următoarea etapă vor participa la faza națională într-un decor splendid și vor avea un curs de scriere creativă. Tinerii trebuie motivați și recompensați.

Prin bunăvoința doamnei Olaru, am citit poeziile tuturor celor

înscriși la liceu și am rămas profund impresionată de potențialul unor elevi. Mulți dintre ei nu au obținut un premiu sau o mențiune, dar prin modul liber în care se exprimă m-au convins că au un viitor în literatură.

Am descoperit însă și tineri talentați care scriu poezie neo-romantică sau neosimbolistă, făcând eforturi deosebite, evidente, de a păstra muzicalitatea. Nu știu dacă se exprimă astfel în mod asumat sau dacă nu cumva este efectul modelelor studiate la clasă. Suntem în 2023, nu mai putem scrie ca în 1885 sau ca în 1916, nu pentru că acel tip de poezie nu ar fi valoros, în sine, ci pentru că nu mai este actual.

Potențialii viitori poeți de renume ai acestei țări sunt acum elevii de gimnaziu sau de liceu care analizează poeziile secolelor trecute sau învață eseuri pentru BAC. Ei au nevoie să vină în contact cu literatura contemporană, au nevoie să fie încurajați să scrie, au nevoie să fie descoperiți și apreciați, iar Festivalul „Gellu Naum” răspunde tuturor acestor nevoi.

Alexandra Dragomirescu

Mai bine moartă

am încercat să fac o înțelegere cu diavolul
m-a refuzat
căci mi-a spus că nu am un suflet pe care să îl
vând
probabil pentru că al meu s-a pierdut
bucăți mici
nevăzute,
pe rând,
s-a evaporat încet

și nu a ajuns niciodată la oameni
doar a plutit în neant
a căzut înapoi la picioarele
mele
dar am fost prea orgolioasă ca să realizez
că trebuia să mă aplec
să îl ridic înapoi
așa am rămas fără suflet

am încercat să fac o înțelegere cu diavolul
ca să nu mai simt
că am picioarele lipite cu smoală
și tulpini de trandafiri în plămâni
ca să nu mai simt că vreau să îmi
smulg toate firele de păr din cap
când mă gândesc la tine
ca să nu mai simt cât de mult urăsc cu adevărat
ceea ce simt acum

dar nu am suflet pe care să îl vând
să nu mă mai simt așa
așa că o să iau un cuțit
și o să îmi tai întâi burta
apoi plămâni
părul
urechile
fața
o să îmi scot ochii
și când nu o să găsec ce caut în minte
îmi voi smulge inima
și mă voi gândi că fac totul
în căutarea unui suflet
m-aș simți mai bine moartă
decât în viață, gândindu-mă la tine.

Poeziile mele nu au rimă

aș vrea să găsec rima pentru poeziile mele
să găsec înăuntrul meu
muzicalitatea pe care o aveam cândva

să găsec acele
momente
care mă făceau să vreau să scriu cu
rima
căci pare mult mai trist acum
mult mai pregnant
mult mai sever
să citesc un vers care
n-are rimă,
dar mă lovește și
mai puternic în piept

faptul că sunt capabilă să scriu unul

și dacă înainte presăram parfum pe hârtie
acum am pătat albul de sânge
și dacă lipeam petale de flori pe plic
îmi pare rău că am rămas doar cu oase
știi că ți se pare oribilă existența lor
pentru că nu am mai avut timp să le
spăl de măduva ce le înconjoară
căci am fost prea proastă să cred că ți-ar plăcea
măduva mea

scriu cu două degete
această scrisoare
căci doar atât mi-a mai rămas din mână
nu e ca și cum o vei putea citit vreodată
căci toate cuvintele au fost șterse de sânge
și plâng
și țip
căci îmi doream atât de mult
nu să le auzi
să le citești
acum nu o să mai fii capabilă niciodată
să înțelegi ce urma să îți zic atunci,
iar eu o să mă las amestecată în prea multe emoții
toate pentru tine
ca să îmi mai aduc aminte ce voiam să spun.

Angela Stanciu

Daniel Ghindea

Daniel Ghindea

Final fericit

Spânzurați ca de-un copac
 Ne uităm în gol
 Înspre celălalt
 Te văd dar nu te văd
 Te simt dar nu te simt
 Mă simt dar nu mă simt
 Mâinile-mi sunt greoaie
 Și corpul mă trage în jos
 Coloana îmi cedează
 Și traheea mi se înfundă
 Capul se umflă și își potivește cameleonic
 Culoarea cu ochii mei
 Ești aproape de mine
 Dar nu te pot atinge
 Doi bătuți de soartă
 Care se leagănă în tandem în bătaia vântului
 Dar niciodată meniți împreună

Suntem străini din nou.

Alexandra Câțu

Canine

Îmi recunosc obiceiul de a imagina
 Sfere concentrice și figurate
 Continuu evocate, folosite, reinter-
 pretate - uzate; sfere înalte

Recunosc pânda executată
 În virtutea acestei obicei
 Negarea, nulitatea simplității
 Din descântecelor originale;
 În ochii iepurilor bătea lumina
 Făceam așadar prisme din iepuri
 Și nu știam cum să mai rezumăm
 sclipirea

Să se dividă, să se dividă
 Cu exactitate, practic, radical,
 Să zboare fractal:
 Durează, durează, fă-te rază
 Restrânge-te material
 Microscopic, milisecundar
 Frațional, fracționat, fracționat
 Repetitiv, ridică-te, fără a orbita
 infinit
 Fără a cuprinde, amorf
 Apoi conturat și firesc și stagnabil,
 Om Virtruvian al moleculelor,
 Tu păstrează totuși un loc în spațiu
 Și, pe el, atomizează-te expus;
 Sub pământ și sub trepte
 Păstrăm un răspuns
 Însă gândind și inventând un
 mediu prisme
 Uitam de iepuri, când voiam
 să immortalizăm
 Scene tipice de vânătoare

Închisă, exclusivistă, încifrată
 s-ar putea spune
 Filosofia prisme este poezia

Care, la rândul ei, e un lacăt de fier
 Gândit de mine ca un lacăt
 de sticlă
 Trăsnit, în orice caz, și electrizat
 uneori
 Iar el tânjește după suprafețe
 mate.

Unde blocul de ceară coboară,
 Unindu-se mult mai sus,
 în ferestre,
 Scările tocite promit ceruri
 Acum înțeleg
 Natura acestui albastru
 Organic și portocaliu - s-a mai spus
 Hârtia o să îl suporte
 Se va pierde apoi în porii pânzei,
 Cratere adânci pentru mica
 sclipire,
 Și va prinde cute gonflabile
 Greu escaladabile
 Prin ele, atomul proverbial
 Păstrează o limită a culorii -
 Răzbunarea albului pânzei,
 Zgâriat și apatic
 Căruia ar trebui să-i mulțumiți
 Că nu vă veți plictisi niciodată
 Căci de-aș fi opusul exact al tot
 ceea ce știți,
 M-ați putea numi, deduce, și
 fragmenta matematic

Dezgrop oase pufoase
 Curând vin după mine
 Toți și-mi recunosc
 Obiceiuri canine
 Datorate actului de-a ști
 Și iubirii mele de-a cunoaște.

Ruxandra Constantinescu

vinul și vina

învăț ce gust are alcoolul
consumat
din
vină,
dor de tine sau
frustrare.
e amar,
e fier lichid,
exploziv,
întors pe dos.

le vorbesc pereților,
mai ales când noaptea e de
cerneală
și se scurge peste mine din
sângele stelelor,
dar ei răspund uneori
și atunci realizez că
stelele n-au mirosit a fier roșu
niciodată
și n-au avut palmele tăiate
în sticlă străvezie.

am uitat
câte sticle întregi am ascuns
sub pat.

de când am atins cu buzele ultima
oară
nu știu dacă marginea paharului
sau geamul rece,
n-am mai văzut decât pe
dedesubtul
constelațiilor fantomatice de pe
gene,
căci nu am mai plâns de mult
și am uitat că orbesc la ultima
bătaie de ceas.

îmi place că nu te pot vedea.
închisoarea din capul meu este

bine păzită
de frici,
și coșmaruri,
și lupte mai mult pierdute decât

câștigate
și fisuri până în măduva oaselor.

mi-e frică de întuneric,
de faptul că ești prea departe
ca să mă ții, _
iar adierea dintre gratii este
o iluzie
a apropierei tale,
dar de-aia mi se strecoară vin în
celulă.

mă arde încet,
aproape pot să fac abstracție
de faptul că sunt de mult oarbă,
lipsită de simțiri
și îngrozită de mine și de ei,
dar mă arde până dincolo
de propria-mi cenușă
și sunt vie chiar și în amintiri.

Eva Maria Cîrjan

Călătorie pe ape

n-am nevoie să-mi revars apele
asupra lumii întregi - lume care nu știe să înoate,
căci sunt insuficiente izvoarele neseccate
din inima mea - care să-ți umple ție
toate.
n-am nevoie să-ți fiu barcă - mi-ai fi vâsle,
lumea vânt și barca ar clătina
dacă vâsle n-o ajut' .
n-am nevoie să-ți fiu nuferi, n-am nevoie de nimic...
am nevoie doar de tine -
pentru a vâsli prin timp.

Ioana Răusanu

Cluj

Am plecat la Cluj
În bagaj mi-am pus sângele
Și versurile uitate
Și nopțile lungi, nedormite
Și toate regretele de care nu pot să scap

Pe drum nu m-am putut gândi
Decât la tot ce las în urma mea
Și cât de mult nu vreau
Să mai văd vreodată Bucureștiul

Am ajuns la Cluj
Sunt îmbrăcată subțire
Deși afară ninge și e frig
Am vrut să simt
Cum îmi îngheață sufletul în mine.

Și acum că sunt aici...
Ce?...

Maria Stăncuna

Grădina japoneză

Meri japonezi au crescut în părul tău
meri de foc pe întinsul sorții
iar luna plină-ți surâdea
frumusețea ta o-ntrece pe a nopții

O seară de roșu, în grădina japoneză
nimic nu-i mai sublim sub lună
tu stai plictisită pe o bancă, aproape,
cu inima mea în a ta mână

Timid, plutesc până la tine
prin sclipiri de ochi, pe întuneric
draga mea în chip teluric
din meri japonezi mă naști pe mine

Mihai Zegheru

Cum să faci sufletul fereastră

la întâi creionul, fă schița ferestrei tale;
Încadrează-i și perdele; n-ai nicio remușcare!
Peretele din spate să fie solid și potrivit
Pentru reflexia ce-n geam se va vedea neconținut.

După ce fereastra ta va fi perfect finisată
(Și asta atunci când cerul se va vedea de-ndată),
Ai grijă să lustruiești cu atenție, cu cârpa udă, luciul
Până ce în el îți vezi și sufletul, nu doar chipul.

Dacă reflexia a ceea ce e după coaste nu se-arată,
Deschide cu șurubelnița șurubul de pe coastă;
Și după, ia aceeași cârpă, vezi să fie curată
Apucă-te și șterge geamul inimii, încearcă doar o dată!

Sofia Bordei

Pahare

Stau înconjurat de atâtea pahare,
Unul pentru fiecare dintre miile de regrete și păcate.
Aștept ca fiecare să absoarbă din lacrimile ce se frâng pe ale lor margini,
Aștept ca vinul să nu mai arate ca roșul buzelor tale,
Aștept.

Și, așteptând, zilele se transformă în nopți,
Iar insomnia mă face să cred că ochii tăi se topesc
în gândurile ce mă năpădesc.
Nu mai vreau să se spargă atâtea sticle-n jurul meu,
Vreau să te uit, să te las în august,
Vreau să-mi rămâi un sentiment amar pe buze,
Vreau ca inima să nu mi te mai recite ca pe o rugăciune,
Ca tot ceea ce mi-ai șoptit, să nu se mai audă atât de tare.

Vreau atât de multe, dar te-am vrut atât de mult,
încât printre degete mi-ai scăpat,
Am uitat să-i spun sufletului să te lase,
unde șansele erau pierdute de mult.
Am uitat să te rog să mă aștepti,
unde noi puteam să avem loc pentru început.
Mi te-am dorit prea mult.

Am uitat că tu n-aveai vreodată să aștepti un călător,
a cărui destinație e incertă,
Am uitat să-ți spun că destinația a fost a ta mână de la bun început,
Dar știam că metaforele mele nu erau ceva ce îți doreai,
Iar eu altcumva nu știam să mă exprim.
Știam că tu preferai să admiri ce era în adâncul valurilor,
ce se spărgeau în urma ta,
Iar eu eram prea ocupat să privesc departe de soare și păcate,
Rămânând orb,
Sperând că a ta voce avea să mă ghideze departe de mal,
Dar m-am scufundat în ceea ce tu iubeai...

Alexia Maria Niță

prietenii mei sunt aruncători de cuțite

prietenii mei sunt aruncători de cuțite
fiecare dintre noi are
cuțite pe antebraț, care mai zăngăne
din când în când, doar când
ne strângem mâinile
și ne scuturăm bine

ne-am găsit
în cel mai special dintre locuri
și ne-am regăsit
într-un șir de altele
care se numără pe degete albe, mâini strânse, corpuri întregi,
în scrijelituri pe piele

știm mai bine
ca oricine
unde să mergi
ca să ai trăiri tăioase
de toate ascuțimile

prietenii mei sunt aruncători de cuțite
știu să țintească de la distanțe mari atât de bine
încât nu se taie nimic, dar
există hazarduri profesionale acceptabile
există, de exemplu, tocătoare de lemn găurite recreativ
și cepe niciodată mărunțite
pentru care nu se taie titlul
unui aruncător
cu frica rezonabilă de lacrimi chimice

ești ceea ce nu mănânci decât
când ești la mesele potrivite
eu sunt o gălmă,
eu sunt un șurub de mâner
și prietenii mei știu să arunce cuțite
dar ne ratăm des unii pe alții

e un ritual simplu, făcut la lumina unei candelă,
ne inspectăm atent uzurile
înainte să începem lucrurile serioase
afișe colorate avertizante cu fisurile
despre care știm că pulverizează oase

prietenii mei sunt aruncători de cuțite
și eu aveam o colecție veche
cuțite de hârtie comprimată
cuțite de sticlă spartă
cuțite de neon stins
cuțite de om aprins
și le-nmânez, cu lama ținută în teci sublinguale
pentru siguranță

știu ei cum să vorbească limba lor
și cum le mânuie
chiar dacă le aruncă
cu dinții strânși
și mâinile legate

Paste

Mi-am amintit de tine, cum mâncai cu mine.
Confortul aerului dintre noi era mai presus,
De căldura unei pături într-o dimineață
De noiembrie.

Însă acum nu mai suntem în bucătărie,
Nici în sufragerie sau dormitor.
Stăm în camere separate în blocuri diferite,
Dar tot sub același cer la care ne uitam,
Într-o zi de decembrie.

Iar luminile bolții cerești, fie artificii sau stele,
Îmi udă ochii și rămân cu un gust amar.
Înainte era dulce, căci tu mi-ai dat atunci,
Un pahar de șampanie cu suc de portocale,
Dar nu mai ești lângă mine
Din ianuarie.

Acum beau suc fără alcool,
Căci nu mai am motiv de sărbătoare
Și mănânc paste singur în bucătărie.
E mai rece fără tine acum,
Chiar dacă îmi arată termometrul,
27 de grade, 27 martie.

Daria-Elena Ilie

Ioana Ciurez

Deconstrucție

Statuile răsuflă cald
În neocortexul lui Pygmalion
Începe actul creator,
Geneza recidivă a blocului de
piatră
Jupoi epidermul superior, alb de
Carrara
Îi extinzi suprafața
Contracti aerul până ce devine solid
Până ce umple vidul amorf al for-
mei primare
Te încurcă membrele
Vopseaua sângerie
ce se scurge languid
Te încurcă ochiul orb,
Și nemișcarea
Degetelor tardigrade
Îți remodelezi țesuturile
cu autosuficiență
Parcurgi habotnic
contururile organelor
Până ce oasele încep
să-ți trosnească melodic
În spintecarea trupului, îl divizi
în fragmente congruente
Și, totuși, din tine nu se naște
Blocul de piatră
Nemișcat, creatorule, te transformi
În statuie
Căci, carcasa ta nu se mai
recunoaște
În oglindă
În cavoul central al muzeului
Răstignit pe pedestalul de fier
Un ultim trecător
Îți povestește cine ești
Aștepți
Să-ți vezi reflexia în mare
Atunci când muzeul se va scufunda...
Carina Nițulescu

Singura Gorgonă

Ești singura gorgonă
Pe care aș privi-o în ochi.
În clipa apodictică,
O singură privire argusiană
Mi-ar fi de ajuns
Pentru a-ți devora esența.
Ești singura gorgonă
Pe care-aș privi-o în ochi.
Așa că, încolăcește-ți șerpii
Pe gâtul meu,
Așează-ți capul despicat
În palma lui Perseu.
Privește-mă, statuie,
Privește-mă cum împrietrești!
Căci ochii tăi sunt singurii
În care m-aș privi gorgonă
Iar chipul meu se vede atât,
atât de bine...
Carina Nițulescu

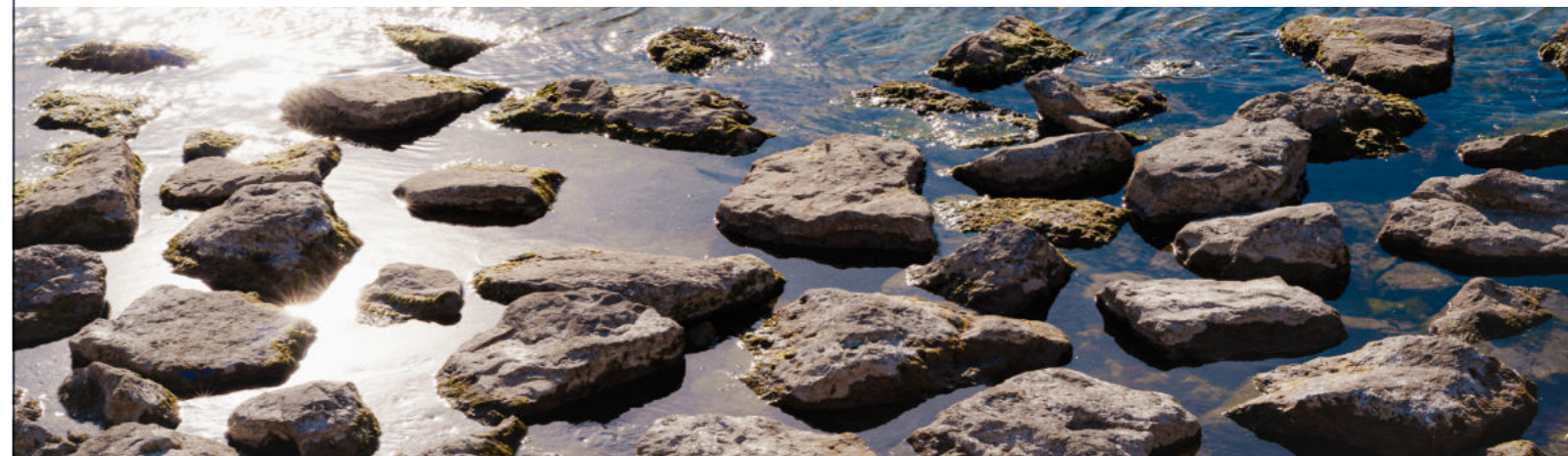
3

eu mi-am creat o altă rimă
rîma tu și tot ce se termină cu tine:
soarele negru ce înnoptează între
buzele mării,
visul morții îmbrățișat de dimineață,
întregul aer înjunghiat într-un sărut.
toate rimează cu tu
și toate încep de la tine.
aștept ca tu să rimeze și cu mine
Irina Cîrstea

Perle

Ete, na!
Ți-ai revenit? Ai adus și tu,
Numai frici?
Cum ai văzut dincolo de nourii negri ai cenușei?
De boala ce ne-a străbătut în eterul
În care ne aflăm.
Cu perle în loc de ochi
Și tăiș în loc de limbă.
Scuipă-ți revoluția pe hârtie și poate reușim
Tu cu mine și cu toți
Să scoatem din noi
Niște roboți.

Denissa Toma

Andreea Fechet

Căutare fără sfârșit

Luna trecea deasupra copacilor,
Răscolind fiecare gând și amintire a cerului de azur,
Ale cărui șoapte se agață de mistere,
Căutându-și drumul înapoi spre tine,
Dulce Polaris.

Pe sub flori de liliac, prin câmpuri care cer nemurirea amintirii,
Luna te tot caută, pălind încet cu fiecare clipă când nu e lângă tine,
Până când a nopții clepsidră se întoarce și
Totul se termină până când norii sângerează iar.

Ana Vertan

Il tramonto del sole romantico

Vama 2022

Mă ții strâns de mână să nu mă pierzi
prin mulțimea densă
te țin strâns de hanorac, să nu mă rătăcesc
pe strada principală din Vamă.
Într-o lume care nu cunoaște decența ...
de a fi nemuritor.
În miros de alcool,
de piele tânără
și barbă nerasă.
picioare desculțe
O lume în care m-au avertizat că n-o să supraviețuiesc
Sunt încălțată cu nisipul rece al orei 1
Nu port nimic pe mine, doar pe tine
Tricoul tău pătat de scrum de țigară
Mirosul tău, pregnant, nedefinit ...
În Vamă nu se doarme, se halucinează
Se dezlănțuie o viață-ntreagă...
Ne prindeam de mâini, îngropând dubele jandarmilor
Privind și barul lipicios
Pe care se scurgea vodka ieftină
Mirosul dulceag de cozonac
Îmi face greață
O greață pe care o depășeam dansând pe mese
Ținută de picioare, desculță6, vulnerabilă
Eram în siguranță.
La 5 dimineața ne-am dus pe la plajă
M-ai luat în brațe și ne-am jurat
Că la amiază o să intrăm în mare
În Vamă nisipul e fin.
A răsărit și Soarele.

Alexandra Cătănescu

nenumită 3

am întârziat iar la întâlnirea de aseară

am stat mult de vorbă cu femeia din fața oglinzii sparte
mi-am dat cu ruj pe pleoape, cu fard pe obraz și pudră pe buze
când m-ai văzut ai spus că arătam cam alandala
ți-am zis că e de la cer – era plin de nori și urlete.
hainele îmi veneau largi,
mă îmbrăcasem la repezeală cu vise de neatins
sperând că o să cresc și o să mă încapă.
m-ai întrebat de ce am pierdut atât de mult timp
ți-am spus că nu posed timp, deci n-am cum să-l pierd.
pupilele tale au parcurs un arc de 90 de grade C.

m-am așezat la masa rotundă și picioarele noastre s-au atins
am încercat să-mi îndes emoția cu furculița în farfuria cu orez.

„cum îți place?” m-ai întrebat
„cerul e frumos oricând, contează doar să știi să-l privești”
„mă refeream la somon...”

la ora 6 și 7 minute te-ai ridicat dintr-odată furios și ai aruncat sunete
de vioară plânse pe masă

te-am întrebat dacă mai servești ceva
mi-ai spus că erai sătul de prezența mea
a fost a treia noastră întâlnire,
dar a patra oară-i cu noroc.

Estera Stoica

Istoria, între bine și rău

Istoria în sine există pentru că omul este o ființă care poate să discearnă binele de rău. De altfel, istoria este formată, în principal, de evenimente negative. Cu toții suntem obișnuiți să studiem la orele istorie lucruri precum războaie, revoluții și alte asemenea. Desigur, există și teme precum Renașterea sau Modernizarea, însă, dacă judecăm lucrurile în termeni de bine și rău, aceste lucruri bune nu se puteau întâmpla dacă înainte nu a fost mai rău.

Istoria este formată, în principal, de evenimente negative...

Istoricul Francis Fukuyama publică, în contextul căderii comunismului în Europa de Est, lucrarea „The End of History and the Last Man”. Acesta vine cu o teorie cel puțin interesantă: sfârșitul istoriei! Dar cum poate fi posibil un sfârșit al istoriei, fără să coincidă cu un sfârșit al umanității? Istoricul consideră că, odată cu sfârșitul comunismului și, implicit, cu sfârșitul Războiului Rece, nu mai există motive de conflict, iar statele nu mai au decât să trăiască în pace și prosperitate.

La 30 de ani după publicarea lucrării, vedem că lumea este tensionată, iar lupta dintre bine și rău nu pare să se fi terminat.

Barbara Bush vine cu o definiție simpatică și cumva reflectând viziunea unei femei: „Războiul nu e frumos”. În anii '60, tinerii americani, în

O teorie interesantă: sfârșitul istoriei...

contextul războiului din Vietnam, strigau „Make Love, not war!”. Ceva mai complex, istoricul Eric Hobsbawm spune, în lucrarea „Era extremelor”, că „au existat cu siguranță momente în care Dumnezeu sau zeii despre care oamenii cred că au creat această lume și tot ce este în ea ar fi putut să regreta că făcuseră acest lucru”.

Cât să discutăm despre bine? Dacă nu ar fi existat răul în structura umană, câte lecții despre cât de bine este totul ar fi putut să existe? Desigur, nu prea multe. Binele îl percepem cu toții la fel. Dar fiecare război este diferit. Fiecare supărare este diferită. Fiecare ceartă sau reproș sunt, la fel, diferite. Marele scriitor rus, Lev Tolstoi, spunea că

„Famiile fericite sunt toate la fel, dar fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei”, iar dacă tot am ajuns la scriitorii ruși, Dostoievski surprinde un adevăr dur cu privire la structura umană: „e extrem de ușor să-l demaști pe cel care face rău, dar e teribil de greu să înțelegi de ce a făcut rău”.

De-a lungul istoriei au apărut multe religii, fiecare spunând, în propriul fel, un lucru: să fim buni unii cu ceilalți. Observăm aici o componentă didactică a vieții, finalizată cu un test: Cât de buni am fost unii cu ceilalți? Dar oamenii care nu credeau în Dumnezeu? Ei ce doreau? Ei bine... doreau același lucru, dar numit altfel: spațiu vital sau societatea multilateral dezvoltată.

Deși omul are capacitatea să facă rău, are și capacitatea să discearnă binele de rău. Mark Twain spunea că „omul este singurul animal care îi rănește pe ceilalți, doar din plăcerea de a o face”. Probabil, esența vieții este lupta continuă de a încerca să nu fim răi unii cu ceilalți, așa cum spunea și marele istoric Nicolae Iorga: „Omul cu adevărat bun este doar cel care ar fi putut fi rău și n-a fost”. Dar nici impasibilitatea nu pare să fie o soluție, așa cum spunea Edmund Burke: „Pentru ca răul să triumfe, este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic”.

Doru Nicolae Grădinaru

„Gara”, la Teatrul Masca

De curând, am avut plăcerea de a fi invitat la piesa de teatru „Gara”, o reprezentatie spectaculoasă ce a avut loc pe scena celor de la Teatrul Masca, scenariul fiind unul original, scris de Mihai Mălaimare.

Din spusele actorilor, spectacolul a început să fie clădit în urmă cu aproximativ trei ani, chiar înainte cu câteva luni ca pandemia să ia amploare. Cu toate acestea, perioada de criză care s-a instaurat pe-atunci, nu a reușit să-i împiedice să-și facă meseria, dând dovadă astfel de un profesionalism demn de apreciat.

Povestea, spusă sub formă de musical, s-a bazat pe bombardamentul din 4 aprilie 1944 asupra cartierului Gării de Nord, unde și-au găsit sfârșitul 2942 de oameni despre care nu se mai știe nimic. Temele abordate în piesă au fost familia, iubirea maternă, iubirea familială, copilăria, egoismul, timpul, speranța, dar în principiu... dorința disperată de a trăi! Se poate observa faptul că piesa începe într-o notă veselă și pe parcurs sunetele sirenelor de război încep să apară din ce în ce mai mult în peisaj. Ceea ce m-a impresionat foarte tare a fost faptul că fiecare personaj a avut bagajul său emoțional, povestea sa din spate, povestea lui unică, foarte bine conturată. De asemenea, dibăcia de a realiza un decor (Puiu Antemir) atât de frumos, pentru mine denotă cât de mult au dorit aceștia să transpună publicul cu totul în spațiul piesei. Astfel, a fost improvizată o cale ferată, chiar în fața scenei și o cabană în stil vechi la doar câțiva metri de șine. În plus, costumația (Ana Stanciu) a fost de asemenea foarte atent gândită și în ton cu perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, coregrafia (Mariana Gavriciuc și Mirela Simniceanu) și muzica (Răzvan Alexandru Diaconu) întocmai.

O piesă emoționantă, plină de suspans și cu un scop atât de nobil, piesa „Gara” a avut în distribuție și un copil, mai exact fetița Agnes Muschici, a cărei performanță a fost uluitoare. La o vârstă atât de fragedă, a fost în stare

O piesă emoționantă,
plină de suspans...

Spectacol

Rhiana Teodora Nechifor

să ducă un spectacol lung și dificil în care a avut și un moment instrumental la violoncel.

Un alt moment care m-a atins a fost momentul clovnului. Pot spune, cu mâna pe inimă, că nu am mai văzut până acum un actor atât de talentat. Interpretarea m-a lăsat pur și simplu fără cuvinte. Să fii în stare să transmiți toate acele emoții contradictorii într-un stil atât de grandios este de apreciat. Am putut să-i simt durerea care nu reieșea doar din vorbe, dar și din

4.04.1944

Rhiana Teodora Nechifor

gesturile și mimica sa, realizate cu o mare ușurință.

Ca să fiu sincer, din piesă, momentele care mi-au adus cele mai multe lacrimi au fost: momentul clovnului, al fetei, care îi certa pe lideri pentru că îi furau copilăria, al chelneriței (Ioana Răchită) la momentul de dans, al nunții, dar și momentul de final, în care am văzut fețele actorilor după ce s-a terminat piesa. Mi s-a părut, la fel, foarte ingenios că piesa a început exact așa cum s-a și sfârșit, lăsând astfel un semn de întrebare. Sunt depărere că niciunul dintre personaje, nu ar fi avut cum să aibă același punct de vedere ca al copilului. Toți erau probabil cuprinși de ură și de sentimentul de răzbunare, în timp ce inocența fetei filtra toată povestea. Am plâns odată cu ei și acolo pentru că le simțeam totodată și durerea din suflet, mulți dintre ei având

părinți sau bunici care au fost pe vremea bombardamentului, dar le simțeam și nostalgia din priviri după reprezentație.

Bucuria de a fi actori! Bucuria de a fi pe scenă! Bucuria de a spune o poveste sinceră! Bucuria de a transmite... ceva! Se spune că un actor adevărat joacă pentru trei tipuri de spectatori, cel mut, cel surd și cel orb. Dacă actorul reușește să îi bucure pe toți trei în același timp, ei bine, abia atunci și-a atins scopul și eu, în seara spectacolului de pe 18 februarie, am fost de părere că fiecare actor care a urcat pe scenă atunci, a dovedit că este cu adevărat un actor, nu doar oglinda unei diplome.

O spectatoare a mărturisit despre moartea mamei sale: „Mama mea, a murit în ziua de 4 aprilie '44. Au intrat în adăpost, trei sferturi din salariați și trei sferturi au rămas în clădire. Toți

care au intrat în adăpost au murit asfixiați. Mama a fost scoasă de acolo și înmormântată, deci așa cum ați spus, la Gara de Nord a fost prăpăd, în 4 aprilie... 1944.”

Doamna Ana Maria Pîslaru mi-a răspuns la întrebarea: „Cum a fost pentru voi, actorii, cum s-a simțit să interpretați aceste roluri?": „Eu îți zic din punctul meu de vedere, sunt actriță de foarte mult timp. Nu chiar din timpul războiului, dar aproape. Pentru mine... a fost foarte... greu, greu, pentru că... în afară de munca mea obișnuită de actriță – să mă documentez, să înțeleg epoca despre care vorbeam și-așa – a venit acest război. Noi am lucrat spectacolul în pandemie, cu măști, a fost foarte greu...”

Actorul Sorin Dinculescu mi-a oferit un răspuns: „pentru un actor, personajul, caracterul dramatic pe care-l face, nu are importanță

pentru că oricum e altcineva. Pentru mine, omul ăsta pe care-l joc eu aici, nu sunt eu, e altcineva pe care-l joc, iar perspectiva mea asupra oricărui personaj este aceeași. Diferența este că toți au niște... trăsături generale umane. Dacă nu le au, sunt neadevărate. Nu contează în ce stil se joacă. Dacă nu au niște lucruri omenești, să văd un om... care vrea să-mi spună că nu e om... eu nu-l cred. Indiferent din ce epocă este. Și din antichitate și evul mediu și până-n prezent, am respirat, am mâncat, am dormit, am iubit, am urât. E ceva nou? Ce e nou azi? Ce? Un singur lucru. Diferența pentru mine în acest spectacol, este că spre deosebire de Grecia Antică sau ce avea ea, este că eu, din când în când... eu trec prin Gara de Nord.”

Cosmin Bălan

Bine-Rău, Ok?

BINE-RĂU

Un pas greșit și totul se schimbă...un cuvânt aruncat fără suflet, iar inima începe să rupă bucăți din ea, ca să ți le dea ție. Ai spus că nu e bine ce fac, Dar cum știi tu asta? Cine ești tu să decizi ce

e bine și ce e rău? Tu, persoana care ieri erai totul, azi nimic. Într-o lume în care suntem diferiți, antiteza aceasta ciudată e subiectivă și mă sperie. E o cameră cu oglinzi, care reflectă amintiri, durere, dar și fericire, fapte bune sau mai puțin bune. Fiecare are propria

face să mă rog și al meu de a-ți arăta că mai poți pierde o persoană. Inventăm noi arme. Căci până la urmă, despre asta este vorba: să trăim printre alarmeri. Te învinuiesc și tu îmi dai dreptate, încă un OK și devenim o reciprocă proprietate. Dar eu zgârii

când mă doare și tu rezisti, tu taci când ești rănit, eu îți vorbesc neconținut....Ajungem în miez de noapte, când ne mor cuvintele. Eu sunt a ta și tu ești al meu, Eu sunt O și tu ești K(appa). Un OK și suntem gata, un singur cuvânt, din nou, dar două litere. Carina Cătrună

poveste scrisă în față. De aici, de jos, cioburile se transformă în cristale, care se preling pe o suprafață netedă. Binele e rău, iar răul e bine și nimeni nu poate controla asta.

Măcar știm că binele este mereu cel care învinge sau cel puțin așa am fost învățați să credem. Bianca Țone

OK?

Un cuvânt, două litere, o vocală și o consoană. Dar e mai mult de atât, nu-i așa? Mereu când îl rostim, ne-o ia inima la goană. E felul tău de a mă

Casa dintre nuci

Pe străzile cenușii, luminate de lămpi cu gaz, stă adăpostită între două blocuri înalte, din cărămidă, o căsuță din chirpici.

După ce treci de poarta ruginie, printr-o pădurice de nuci, se ivește o fereastră opacă acoperită cu colb.

Lângă acea fereastră se află o ușă de fag, intrarea în acel fost cămin.

Țigla înnegrită de atâtea ploii cade bucată cu bucată pe dalele din marmură așezate în jurul casei.

Cușca vreunui câine plecat demult stă lângă peretele măcinat, maro, care într-o vreme mai bună era galben precum spicul de grâu.

Cum intri în casă ești întâmpinat de un miros vechi, parcă familiar. Toată mobila este acoperită cu cearceafuri albe. În sufragerie miroase a cărți vechi din biblioteca de brad și a dulceață de gutui, ce probabil a fost vărsată acum mult timp pe vreun divan.

Într-unul din iatace stă pe un pat un ursuleț uitat de vreun copil și cărți scrise de autori uitați.

În bucătărie miroase a igrasie, ce s-a format după ani de zile în care, prin găurile din acoperiș a picurat apă și zăpadă.

Soarele urcă leneș pe cer și timp de câteva secunde se formează o liniște monumentală...apoi pământul începe să se cutremure pentru câteva fracțiuni de secundă.

Oamenii se trezesc, câini încep să latre, dar toată lumea este teafără, numai căsuța dintre nuci dispăre sub un strat de dărâmături, cu tot cu întâmplările ce s-au petrecut în aceasta și cu amintirile tuturor oamenilor ce au intrat sub acoperișul acestui cămin.

Timpul trece, iar în câteva luni fosta curte devine un părculeț, cu nuci superbi, prin care copiii din blocurile vecine se joacă, mai ales în căsuța de plastic montată în mijlocul fostei case.

Ayan Bogdan

Respiro Poetic

Mama-Viață

În infinit de mult trecut, trecea prin suflu îndepărtat
În gândul optim calculat, un plan suprem bine sortat.
O cale ce avea să-nceapă, să fie pas a tot ce-a fost,
O lume nouă existentă, a Domnului omagiu, adăpost.

Din acel ceas prim existent, din acea stare incipientă
Se cunoștea de El ce a fost,
Ce va mai fi... tot, pe de rost
Precum și omul, rob al său, fiu de ființă omniscientă.

Căci împlinirea e umană, iar sentimentul un atu,
Divinul a adus prin viață, o luntre splendidă, gingașă,
O poartă netedă-ntre lumi, a Lui de pe pământ urmașă,
Pereche pură, echilibru, din palme Acesta cât bătu.

Cu corp uman, suflu ceresc,
Cu-o inimă de El sculptată,
Cu chip suav, clar omenesc...
Era persoana așteptată!

Complexă, intelect aparte, cu bărbăția iscusință
Supune spre a ei dreptate orice copil fără voință.
De-o strălucire fără margini, ajută omul la nevoie,
Oferă viața ei în schimbul vlăstarului cu bunăvoie.

Fără hotar în reușite, fără cuprins în îndurare,
Lumea să fie mulțumită, să privească cu-admirare
Scumpa creație, baza trecutului, prezentul trainic existent,
Ce Le-a conceput în figura mamei, a viitorului persistent.

Aceasta e povestea dulcii și prețioasei mame în vers,
Dar eu cred că-n nici o lume nu poți cuprinde-un univers!
Aceasta-i mama în esență pentru al ei copil și nu doar lui,
Ci omului ce apoi se roagă la ea, după ruga zeului.

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Sometimes I ask myself
who you might be

I know who you used to be,
That person who made my day
by just waving at me...
Who drew a smile on my face
when I couldn't find my place,
Who made me stare at a screen
every moment of the day
And laugh like a fool
in the tramway...

I remember how my face
lit up when you entered the room,
On my cheeks appearing an
almost unnoticeable bloom.

You used to be the one I
fell asleep thinking about,
Your name the first word
coming out of my mouth.

Shivering like smoke

Inel latent, ce se pierde în zare
Inel latent, cad, în lumea ta de mare
Mă așez iar pe florile de soc
Dar de aici nu îmi mai e loc

Alta zi și altă noapte
Ce-ți răsare
Stă la veghe. la secară
Un nimic și o prefață

Un sufix înfix în mine
Trage de prefix spre abis
Cer ce cade în senin
Culege flori de soc

But my heart once racing is now
unbothered by your presence
Like it has just lost its patience.
And unwilling to wait anymore,
My heart left all the love
on the floor
And where this love used to be,
Now there's only a blank space
somewhere...filling me.

I went from stranger....
to friend...to lover,
Then back to stranger
with feelings undercover.

Alexia Cristea

Ca un vânt al
cireșilor agreste

Cade, de un prefix întins
Într-o liniște mai pură
Ce-i liniște-i e ritm.

Cad latent, cad
În ploaia mult prea caldă
Crede cel ce cer
nu e un senin deschis.

Mihai Bobeică

Fallen... in love

I wonder who you truly are.
And what you're doing.
With me.
With my life.
In my life.
How you came into it.
How you guided me to you.

...
I hate when you look at me and my heart beats faster... though it
shouldn't.
I hate when I get lost in those green eyes of yours as I can't remember
my own name... though it shouldn't.
I hate when I'm thinking of you like some part of me belongs to you in
ways I couldn't ever imagine... though it shouldn't.
I hate that I'm supposed to yearn for you until it stops. Because I'm so
afraid of loving you like I could draw myself into the depths.

...
I'm not the easiest girl to love.
Whether my own will is taken by some other feelings.
Whether my mind is full of haze and my tears may be the outcome of
the firestorm.
Whether all I can do is loving and hating you at once as I can lose my
own self, despite the fact I don't know who I am.
But I have no desire to let that simple meaning of my thoughts go down
in a flash.
And no desire to let you in my life as if you were meant for it.
It's like my heart knows you are the one supposed to shatter it into a
thousand pieces of a fragile soul - out of control, intense, fully, relent-
lessly.

Adam Negru

Amalia Murgea

Undone

Walking a tightrope of pain
Feeling like I'm going insane
Falling into my old ways
Drowning in my own dismay

Memories of what I have done
Crowding my mind, can't be undone
Living with guilt and shame
Thoughts of cutting, can't be tamed

My demons have a tight grip
On my wrists, my arms, my lips
My broken soul is screaming out
Feeling like I have no clout

Drugs and booze, I can't escape
In my veins, a deadly shape
My life a lonely, dark abyss
My eyes, no longer filled with bliss

I'm slipping further away
Down a path, I can't retrace
Lost in a world of despair
Where no one, nor myself, can repair.

Sorrow 's Melody

A somber and deadly tune,
The rhythm of life, cut short so soon.
Chaos reigns inside this cursed life,
A suicidal knife, a twisted strife.

The pain rips through me soul so deep,
My twisted thoughts, distorted and bleak.
A fire inside, a wrath so pure,
Cleansing my pain, no one to endure.

A tragedy unfolding, each step a risk,
To march to freedom, will death be brisk?
An eternity of pain, no past mistakes,
A silent rebellion, this decision I make.

The roads to oblivion, never as it seems,
A dead man's walk, an end I dream.
A journey ahead, I march to my grave,
Shed my mortal coil, leave nothing but pain.

One final step I take with a silent breath,
This somber tune, my eternal death.

Mihai Palada

Monolog - din rău spre bine

Fără rău nu este bine
Ai înțeles asta abia acum
Dacă nu cunoști răul, nu apreciezi nici binele
Nu așa cum ar trebui, nu la nivelul necesar oricum
Te obișnuiești cu bine, cu lipsa de griji, probleme
Și tratezi totul cu mai puțină atenție
Nu o vei mai face vreodată, nu-i așa?
Răul te învață atât de multe
Într-un mod deloc plăcut, lipsit de compasiune
Dar te învață să trăiești cu tine
Să te pui pe primul loc și să gândești
Să descoperi tot ce ai greșit și tot ce trebuie să-ndrești
Uneori realitatea te lovește-n față
Ca un duș rece care într-un final te-a trezit
Și știi ce-ai de făcut în sfârșit
Știi cine ești tu și de ce ești capabil
Și lucrezi mai mult cu tine până binele apare iar
Ajungând la momentul în care, acum, cunoscând și răul
Nu vei mai subaprecia nimic
Pentru că ai învățat din tot ceea ce ai greșit
Și rău e cu rău, adevărat, uneori rămâi fără speranță,
Dar și mai rău fără de rău, când nu înveți niciodată
Și distrugi totul din jur cu iluzia ta,
Așa că merită apreciat și răul
Cât timp înveți prin el ceva.

Ioana Mircea

Mozaic, 29

COMUNICARE

Andrei Marghescu